

4:e söndagen efter Trettondedagen

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 8:23–27.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

”Jesu makt att hjälpa i storm och fara” är predikans ämne denna söndag. Evangeliet har för oss framvisat denna makt i skildringen av hur Jesus stillar stormen. Från allra första stund har denna storm på Gennesarets sjö haft uppgiften att vara predikounderlag; Jesus säger själv, medan vågorna ännu svallar: ”I klen-trogne, varför rädens I?” – i parallelltexterna: ”Varför rädens I? Haven i ännu ingen tro?” (Mark. 4:40) och ”Var är eder tro?” (Luk. 8:25) Händelsen är av Gud själv ställd i förkunnelsens tjänst för att straffa otron, väcka tron och förhärliga Jesus som Frälsaren från allt ont. Denna och förra söndagens evangelieunder står också på ett särskilt, synligt sätt i denna trons och evangelieförkunnelsens tjänst, då de nämligen omedelbart följer på Jesu Bergspredikan. Denna ”med makt och myndighet” hållna predikan får nu sin synliga bekräftelse i de med makt och myndighet fullbordade undren enligt det ordet: ”varjämte Gud själv ytterligare gav sitt vittnesbörd genom tecken och under”. (Hebr. 3:4) I dagens evangelium får vi oss i gärning utlagt det ordet ”Gören eder icke bekymmer” (Matt. 6:25) och ”Söken först efter hans rike” (Matt. 6:33) och ”Sen på fåglarna” (Matt. 6:26) Det är samma förkunnelsemetod som profeten Jesaja brukar i dagens läsning från altaret:

Lyften upp edra ögon mot höjden och sen: vem har skapat allt detta? Det har han som för härskarorna där uppe fram i räknade hopar; han nämner dem alla vid namn. Så stor är hans makt, så väldig hans kraft, att icke en enda utebliver. Huru kan du då säga sådant, du Jakob, och tala så, du Israel: ’Min väg är fördold för HERREN, och min rätt är försvunnen från min Gud?’

Inför Guds väldiga gärningar i Gamla och Nya Testamentet, i skapelse och uppenbarelse, hörs Jesu röst: ”I klen-trogne, varför rädens I?” Han lär oss, att

- I. **det stormar, där Kristus är,**
- II. **klen-tro är synd, som straffas av Lagen,**
- III. **tron på Kristus övervinner stormen.**

I. Det stormar, där Kristus är.

Drömmen om ett paradys på jorden brukar vanligen förknippas med de väldiga, villfarande eller hedniska rörelser i tiden, som under religionens täckmantel arbetar för ett framtida tusenårsrike av idel fred och välstånd. I mindre krass form låder denna tanke också vid många fromma kristna. Själva tron på Kristi makt tycks dem garantera, att deras liv skall förflyta utan stormvindar. Om deras omvändelse är sann, om deras kyrka är Kristi kyrka, skall lugn och frid råda.

För att vederlägga denna villfarelse ger oss evangeliet i dag bilden av Kristus med apostlakollegiet i rykande storm. Ner från bergssidorna rullar luftmassor, som vill dränka och förstöra en liten fiskebåt på Gennesarets sjö. Ja, just denna båt är hotad, medan inga andra sägs vara i sjönöd. Det är just Kristi närvaro, som drar till sig storm, som kallar på onda andar, vars enda lust är att förgöra och fördärva. Uppenbarelsesboken talar om hur Satan hugger efter julens heliga barn: ”ty han ville uppsluka hennes barn, när hon hade fött det” (Upp. 12:3), men det heter också: ”Och draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd”. (Upp. 12:17) Där Kristus är, stormar det. Där Satans rike hotas av ett rätt evangelium, går mörkrets makt till motangrepp. Det, som Satan vet sig äga med säkerhet, behöver han inte strida om, och följaktligen härskar dödens stilla ro, kyrkogårdens frid, där inte evangelium hörs. Stormen, striden är Kristi närvaros tecken.

Allt detta har påtagliga nedslag i de kristnas liv. En rättrogen församling måste kämpa, där andra ingen kamp har. En rättsinnig kristen vet av egen erfarenhet, vad ”djävulens listiga angrepp” är (Ef. 6:11), medan den opånyttfödde syndaren vandrar oanfäktad. En rätt predikoförberedelse lämnar Satan sällan ifred, medan en naturreligiös betraktelse lätt låter sig nedkastas – kort sagt: ”det är genom mycken bedrövelse som vi måste ingå i Guds rike”. (Apg. 14:22)

II. Klentro är synd, som straffas av Lagen.

Vi har redan hört Kristi stränga ord: "I klentrogne, varför räddens I?" Detta stränga tilltal upprepas på andra ställen i evangelierna. Vi hör det också vid påskens under: "O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava talat" (Luk. 14:25) och "han förebrädde dem då deras otro och deras hjärtans hårdhet, i det att de icke hade trott dem som hade sett honom vara uppstånden". (Mark. 16:14) Somliga kristna har så fint skinn, att de bara vill lockas av evangelium till tro och goda gärningar, men de glömmer då sin fula gamla människa, som måste pryglas av Lagens ris. Den, som icke tror, förbryter sig mot Guds stränga och heliga Lag, som säger: "Vi skola frukta och älska Gud över allting så att vi sätta all tro och lit till honom", som katekesen lär oss. Att svikta inför Satans angrepp är en synd, som skall bekännas och ångras.

III. Tron på Kristus övervinner stormen.

Evangeliet i dag ställer fram för oss den triumferande, segrande Kristus, som redan under jordelivet stundtals visade sig var den, som med rätta säger: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden".

(Matt. 28:18) Han kommer till oss som den, som ensam utför gudomliga verk, som ensam förmår skapa himmel och jord, ensam förmår förtrampa vår syndaskuld, ensam förmår förlåta, ensam förmår näpsa vindar och tygla vågor, ensam håller våra liv i sina allsmåktiga händer. Det är som sådan han vill mottagas av vår tro, och han vill låta vår tro få del av hans egen styrka. Klentron skall bli tro och tron stor tro.

Tron kan aldrig undandraga Kristus herradömet över någon del av tillvaron. Tron måste alltid bekänna, att den, som är vår Frälsare från synden, är också vår Frälsare från allt ont. Om Kristus icke vore evig Herre och Gud över mina näringsbekymmer, mina motgångar, mina futtiga sorger, då skulle han icke heller vara Herre över mina synder, men eftersom han är Guds Lamm, som borttager världens synder, är han i sanning också sjöns, vågornas, vindens, alla stormars Herre och Gud. Så behöver vi icke frukta utan kan och skall fröjdas över stormen som hans närvaros tecken, gissla vår gamla otrosmänniska med Lagens gissel och uppmuntra trons nya människa till att i alla faror bekänna honom som vår Herre och vår Gud.

Amen.